

ogsaa denne Lov var en Forbedring; men der var til denne Lov knyttet saa daarlige Takster, at vi af den Grund maatte undlade at stemme for Aldersrenteloven. Men aldrig har der foreligget en saa direkte Forringelse som den, der her er Tale om.

Saa siger det ærede Medlem, at nu var jeg dog kommet over til det Standpunkt siden første Behandling, at man kunde hjælpe de gamle til Brændsel gennem Aldersrenteloven. Jeg gjorde allerede ved første Behandling det ærede Medlem opmærksom paa, at det kan Kommunerne ikke, de kan kun give Brændselshjælp efter Lægeattest, og det anser jeg for en dyr og meget uheldig Ordning. Jeg har allerede nævnt adskillige andre Veje, ad hvilke Kommunerne kunde komme de gamle til Hjælp, men dette er en dyr og daarlige Vej, og dertil kommer tillige, at de Kommuner, som ikke er tilstrækkeligt humane, ikke vil benytte disse Veje for at komme de gamle til Hjælp. Dertil kommer yderligere, at ved Lovens Bortfald vil den Statsrefusion, som naturligtvis — det erkender vi — opfordrer Kommunerne til at hjælpe, falde bort, og saa vil denne Stimulus for Kommunerne ikke længere være til Stede.

Saa siger det ærede Medlem, at vi har ikke paa saglig Maade begrundet, at Loven er nødvendig. Jeg skulde dog tro, at naar en aldersrentenydende Kvinde paa Landet har 300 Kr. i Understøttelse om Aaret plus et Dyrtidstillæg paa 42 Kr. og heraf skal betale Husleje, Klæder, Livets Ophold, saa skulde jeg tro, at den saglige Begrundelse for at komme dem til Hjælp med 30 Kr. til Brændsel var til Stede. Det behøves der ikke noget Udvalg til at konstatere, det er noget, Landets Befolkning er ganske klar over. Naar det ærede Medlem tager de danske Husmænd i Favn og siger, at de danske Husmænd med deres mindre Indtægter vil virkelig ikke finde sig i, at de gamle bliver hjulpet, saa afslører det ærede Medlem, at han intet kender til de danske Husmænd. Jeg turde paa samtlige danske Husmænds Vegne sige, at er der noget, de ønsker, er det netop, at de gamle skal beholde den Brændselshjælp, de nu har, og det er da ikke saa underligt, for selv om det kan være daarlige for de danske Husmænd, er der alligevel ingen af dem, der paa nogen Maade kommer til at konkurrere i Størrelsen af deres Indtægt med den Indtægt, de alders-

rentenydende har. Der er dog et Spring fra 342 Kr. op til det Beløb, de danske Husmænd tjener. Dertil kommer yderligere, at de gamle har maattet aflevere 6 Portioner af Dyrtidstillæget i Aar, foruden at mangfoldige gamle har maattet aflevere Forskelshjælpen, det vil sige, at de gamle i mangfoldige Tilfælde har maattet aflevere tæt op imod 100 Kr. i det sidste Aar. Jeg skulde tro, at saa havde de givet deres Tribut til Kronestigningen, saa meget mere som denne Lov er gennemført af det ærede Medlems Parti, og i den er der taget Hensyn til Kronestigningen, idet der blev fastsat et Dyrtidstillæg, som skulde være faldende eller stigende, alt efter som Kronen steg eller faldt. Naar man i Forvejen har været opmærksom paa, at Kronen kunde stige eller falde, og saa har ladet Dyrtidstillæget falde med Kronens Stigning, skulde jeg tro, at den saglige Side var i Orden, og saa kan man ikke med nogen Berettigelse komme og sige, at den saglige Begrundelse ikke er til Stede.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Udvælgsbehandling kan jeg slutte mig til den højtærede Ministers Udtalelser.

Naar det ærede Medlem Hr. Vesterager siger, at man skal være forsigtig med at vedtage Udgiftslove, mener han dermed: med at vedtage Udgiftslove til Gavn for Smaafolk i vort Samfund. Det ærede Medlem vil vist ikke betvivle, at vi paa det Felt ikke kan følge ham, men tvætimod finder, at skal der vedtages Udgiftslove, er det heldigt, at det netop kommer dem til gode, som trænger til det. Men det ærede Medlem tør ikke benægte, at der er en ulige Fordeling af Goderne ogsaa indenfor Aldersrentelovens nuværende Beløb, og saa meget mere Grund er der dog til at søge det udlignet ved at lade Kommunerne skønne, ved, som det ærede Medlem Hr. Holstein sagde, i hvert enkelt Tilfælde at lade Kommunerne skønne og saa give der, hvor det tiltrænges. Jeg skulde tro, at saa fik man noget udlignet den Uretfærdighed, der er. Naar det siges, at der saa ofte rækkes ned paa den sociale Lovgivning og tales ondt om den, maa jeg saa ikke anmode det ærede Medlem om Adresserne paa dem, der taler ondt om den sociale Lovgivning, for saa vil det vise sig, at disse Adresser fører hen til nogle af de store Skatteydere i vort Land. Jeg kan godt erindre, at da vi i sin Tid byggede Aldersrenteloven op, sendte Arbejdsgiverforeningen en Deputation herhen og sagde, at det gik aldrig, det blev alt for dyrt for Samfundet. Naar der tales om Uvillien